

ZGODNJA DANICA. KATOLIŠK CERKVEN LIST.

„Danica“ izbaja vsak petek na celi polji. in velja po pošti za celo leto 4 gl. 20 kr., za pol leta 2 gl. 20 kr., za četert leta 1 gl. 20 kr. V tiskarnici sprejemana za celo leto 3 gl. 60 kr., za pol leta 1 gl. 80 kr., za 1/4 leta 90 kr., ako zadeno na ta dan praznik, izide „Danica“ dan poprej.

Tečaj XLIV.

V Ljubljani, 3. mal. travna 1891.

List 27.

Cvetice iz verta sv. Alojzija.

(Dalje.)

28.

Njegova ponižnost.

Podlaga duhovnemu življenju je ponižnost. Zato se je sv. Alojzij tolikanj prizadeval za to čednost. Sam piše o tem tako-le:

„Hudobni duh vedno skuša, da bi v človeku obudil nečimerne in prevzetne misli, da bi pri svojih delih iskal le sebe. Zato moraš tukaj paziti. S terdnim premagovanjem si prizadevaj, da ostaneš ponižen in zaničuješ samega sebe. V ta namen poprimi se pa pravil, katere posnemaš lahko iz Kristusovega življenja in katere poterjuje vsakdanja skušnja“.

„Pervi pripomoček je ta, da se zanašamo na milost z nebes. Ponižnost nikakor ne raste na našem polji. Moliti moramo za-njo in prositi, da nam jo Bog dá. Kedar te razvema prevzetni duh, vzlasti takrat se obrni v molitvi do Njega, ki se je sam ponižal do sužnja“.

„Drugi pripomoček je, da pridno častimo tiste svetnike, ki so prav ponižni bili“.

Po tem se je on ravnal. Strogo je pazil, da ni česa o sebi govoril. Sv. Francišek Saleški pravi, da je to ledena gaz, na kateri se hitro pade — če kedo od sebe kaj pripoveduje. Ljubil je poniževanje. Dostikrat smo ponižni, pa ponižni samo v besedi, v dejanji — v sercu pa ne! Če nam kedo na perste stopi, kako se hudujemo! Kako smo razdraženi, kako nejevoljni. Serčna ponižnost, poterpežljivost je zmeraj znamenje prave pobožnosti.

29.

Njegova vbogljivost.

Vbogljivost je pohlevna in krotka hči ponižnosti. Nobeden ne more lahko vbogati, če se ni prej navzel ponižnosti; ali če se vboga, vboga se le na oko, kjer ni ponižnosti.

Sv. Alojzij nam je izgled vbogljivosti, ki izvira iz ljubezni božje. On si je mislil in imel pred očmi, da predstojnik, ki mu zapoveduje, je namestnik Božji. Pri tem ni gledal na to, ali je prijetno ali neprijetno, kar se mu ukaže — tudi ne, kakošen je tisti, ki mu ukazuje. Če hočemo vbogati le tiste, ki so nam všeč, potem vbogamo le sebe, ne pa predstojnika. Na ta način tudi ne zaslužimo plačila pri Bogu. Kedor ne spolnuje povelj svojih višjih zavoljo Boga, tak ostane le suženj gospodarjev.

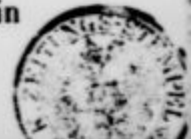
Sv. Alojzij nas prav uči vbogljivosti. Po detinsko je bil vdan svojim starišem. Dasiravno je tako želel v samostan, vendar je poterpežljivo čakal, dokler mu niso oče dovolili. Kakor redovnik spolnoval je natančno hišna pravila. Tudi majhna stvar se mu je zdela velika.

30.

Zatajaj se!

Svet je postal kaj mehkužast. Vsaka reč je ljudem pretežka: po zimi jih v cerkvi zebe, po letu je njim vroče. Če nekoliko postnih jedi uživajo, tožijo, da njim ni živeti. Zjutraj se tisti, ki mislijo, da imajo čas, radi lené na postelji toliko časa, da njim nadležno solnce več spati ne pusti! Kam bomo prišli, če ne stopimo v tem oziru enkrat za korak nazaj.

Sv. Alojzij nam kliče: zatajajte se! Ali ni bilo to največje zatajevanje, da se grofovski sin

odreče vsemu posvetnemu veselju? Kar bi mu le serce poželego, vse bi mu na roke prinesli. Pa on je spal na terdi postelji, nosil siromašno obleko, stanoval v merzli sobi, tako, da so mu persti ozebli. Nikdar ni bil izbirčen v jedéh. Če jih je bilo več na mizi, vzal je tisto, ki se mu je zdela slabeja. Postil se je trikrat na teden. Rad se je odrekel kaki prijetni zabavi. Svoje besede je tehtal, predno jih je govoril. Z očmi ni bil zdaj tukaj, zdaj tam.

Pa to znamenje zatajevanja ni bilo samo — zunanje. Svojih pet telesnih počutkov še nekaj ukrotimo, dušni počutki — ti so večji nagajivci. Kakor se včasih kopičijo oblaki drug verhu drugiega, tako se kopičijo skušnjave v naši duši: nepoterpežljivost, nevošljivost, jeza, lakomnost. Blagor mu, kedor je zmeraj miren...! Ali razburi se včasih duša, kakor se razburi voda, ko treščiš težak kamen vanjo. Aposteljni so v tistem viharju na morju klicali na pomoč Jezusa: „Gospod! otmi nas, poginjamo!“ Ravno tako moramo narediti mi. Sv. Alojzij je deržal strasti svoje na „vajetih“. Nikdar mu niso uhajale in nagajale. Ostal je vedno jednak. Še enkrat: blagor mirnim...!

(Dalje nasl.)

Ogled po Slovenskem in dopisi.

Z Dolenjskega. Hitro se verti kolo časa. Dan za dnevom, mesec za mescom, leto za letom mine, vedno terkamo in prosimo za vérsko šolo; pa je ne dobimo. Upanje vendar imamo, da dobimo vérsko šolo. To upanje pa stavimo na Boga, nikakor pa ne na človeške moči. V tem upanju smo bili popolno poterjeni pretečeni teden, ko smo obhajali 300letnico sv. Alojzija. Koliko goreče molitve je šlo k Bogu, koliko svetih obhajil se je te dni darovalo! Pri nas šteje fara 1000 duš, in vendar je za časa tridnevnice prejelo 300 ljudi sv. obhajilo. Cerkev je bila vse tri dni polna pri službi božji. Gorečnost bila je taka, kakor za časa sv. misijona. Pri službi božji razlagalo se je življenje sv. Alojzija.

Krona vse slavnosti pa je bila v nedeljo, ko so otroci prejeli prvo sv. obhajilo.

Zato pa tudi terdno upamo, da sv. Alojzij kteremu smo se tako goreče priporočevali, bode prosil za nas in tudi za vérsko šolo.

Novomesto (Alojzijeve tridnevnic.) Minuli so slavnostni dnevi, katere je sv. Cerkev obhajala na čast angeljskemu mladenču sv. Alojziju o tristoletnici njegove blažene smerti, in neizbrisljiv ostane vernemu kristijanu spomin na te dneve pobožnosti in veselja. Zato pa tudi meni dovoli, ljuba „Danica“, nekoliko prostorčka, da opišem to slovesno tridnevnic, kakor se je obhajala v tukajšni kapiteljski cerkvi.

Vse tri dni je bila zjutraj med orgljanjem slovesna sv. maša, popoldan pa je imel g. vikarij F.

Zavodnik govore, katerih se je vdeleževalo mnogo ljudstva, odlične gospode, dijakov in druge šolske mladine. Z veliko gorečnostjo je priljubljeni g. govornik razkladal življenje angeljskega mladenča, ter ga stavil v izgled v treh govorih. V prvem: „Sv. Alojzij zgled goreče pobožnosti; v drugem: Sv. zij zgled zatajevanja in spokornosti; v tretjem razložil nam je njegovo lilijo — zgled sv. nedolžnosti.

Ginljivo je bilo v soboto prvo sveto obhajilo šolskih deklic, katerega so se vdeležile njih součenke, starši in mnogo drugih vernikov.

Prelepo jih je nagovoril njih katehet g. vikarij, ter jim je slikal presrečni njih stan, dan nepozabljive radosti in veselja, da so toliko srečne, ter prejmejo prvo sveto obhajilo o takem času, ko časti vesoljni svet sv. Alojzija in se obhaja njemu na čast slovesna tridnevnic. Tudi one naj mu prinesejo v dar svoja serca, in njih življenje naj bode slično sv. Alojziju!

V nedeljo pa je bila o 1/2 10 slovesna služba božja v čast sv. Alojziju. Vse je pomoglo k večji slovesnosti. Na koro se je pela in igrala instrumentalna maša, in naše pevke in pevci so razvili vse svoje moči, da povzdignejo s krasnim petjem in godbo ta slavni dan. Tudi naša meščanska garda in krajani, kateri so bili pred 25 leti v bitki pri Kustoci, obhajali so ta dan petindvajsetletnico te slavne zmage. Vdeležili so se „in corpore“ o 1/2 10 slovesne službe božje, kar je še bolj povzdignilo vso slovesnost.

Močno ginljiva slovesnost je bila k sklepu tridnevnic, v nedeljo popoldan. Akoravno velika, bila je kapiteljska cerkev vendar polna ljudstva: Matere so pa prinesle in pripeljale svoje ljube otročiče k blagoslovu.

Po slovesnih pétih litanijah z azistenco nagovore mil. g. prošt zbrane vernike, osobito predrago mladino, ter s svojo obče znano zgovornostjo podučujejo ljube jim otročiče in mladino, naj oni prineso svetemu Alojziju v dar šopek cvetlic, a ne naravnih, ampak serčnih cvetlic, cvetlic prave pokorščine do staršev in predpostavljenih, ljubezni in ponižnosti do bližnjega, prave žive vere do svojega Stvarnika, pred vsem pa lilijo nedolžnosti. To naj darujejo sv. Alojziju in sveto čistost naj ohranijo v svojem sercu vse žive dni. Odraslim priporočajo v zgled oistro spokornost angeljskega mladenča in njegovo ponižnost. Pri besedah: „sedaj pa poklekните, ljubi otročiči, da Vas v imenu Jezusa Kristusa blagoslovim“, ni ostalo nobeno okó suho, in glasno ihtenje se je čulo po vsi cerkvi. Vse je bilo ginjeno in prešinjeno od slovesnega trenutka, s kora pa doni lepa Alojzijeve himna iz navdušenih gerl.

Pač neizbrisljiv nam ostane spomin na to prelepo slavnost. Pokazalo je verno ljudstvo svojo živo vero, v obilnem številu je pristopilo k sv. obhajilu, bilo je obhajanih v kapiteljski cerkvi v teh dnevih nad 1400. Sv. Cerkev pa je zopet pokazala svojo vedno mlado življenje kot vse čase, ker: „Portae inferi non praevalébunt!“

Angeljski mladenč, sv. Alojzij, ti pa izprosi pri Bogu milosti za vse, ki smo se tvoji priprošnji priporočevali v dnevih Tvoje slavnosti, da bomo svoje, v tem času storjene sklepe in obljube zamogli tudi stanovitno in serčno spolnovati, in se enkrat s teboj v nebesih veseliti.

Sv. Alojzij, prosi za nas!

Iz Cirknice, 23. junija 1891. Tudi pri nas smo slovesnost sv. Alojzija prav lepo obhajali. V četrtek, petek in soboto so se vdeleževali šolarji zjutraj sv. maše, zvečer ob 7ih pa litanij. Prav pridno so tudi po lastnem nagibu hodili molit pred podobo sv. Alojzija, ki je bila te dni postavljena v cerkvi. V nedeljo je bilo zjutraj prvo sv. obhajilo. Pristopilo jih je pervikrat k mizi Gospodovi 33 učencev in učenk Cirkniške in 14 Rakovske šole. Ob 10ih so bili učenci obeh šol skupno pri sv. maši. Po sv. maši je pa bila v šoli mala slovesnost, pri kateri se je pelo in deklamovalo. K sklepu je dobil sleherni spominček na sv. Alojzija: nekteri podobico, nekteri svetinjo in nekteri knjižico sv. Alojzija. Omeniti mi je tudi, da so o priliki tridnevnic vsi za to sposobni učenci bili pri spovedi, oziroma pri sv. obhajilu. Pa tudi odraščeni je v tem času precej nad 400 prejelo sv. zakramente. Naj sv. Alojzij sprosi vsem svojim malim častilec milost prave pobožnosti, prelepi venec svete nedolžnosti, in dar skerbne marljivosti.

Iz Šmartna pri Litiji, 22. junija. (Tristoletnica.) Svečanost tristoletnična sv. Alojzija versila se je pri nas prav slovesno. Tridnevnic, katere se je vdeleževala šolska mladina z zastavo in drugi verniki, imeli smo vsaki dan sv. mašo z litanijami in blagoslovom ob 6ih zjutraj. V soboto popoldne pa so nam zvonovi in grom topičev naznanjali, da drugi dan, to je, na praznik sv. Alojzija, se ima praznovati slovesna tristoletnica blažene smerti angeljskega mladenčca sv. Alojzija. V nedeljo zjutraj zgodaj začeli so pokati topiči in klicati farane k svečanostim, in dečke in deklice ob enem k slovesnemu prvemu sv. obhajilu, kar so otroci že tako željno pričakovali. Ob 7, na 10 odšli so dečki in deklice s cerkvenimi banderi in med slovesnim zvonjenjem in pokanjem možnarjev iz šole v cerkev pred veliki oltar, kjer je bila podoba sv. Alojzija za ta čas izpostavljena; oltar je bil krasno okinčan in razsvetljen. Ob 10ih je bila slovesna peta sv. maša s pridigo, in med sv. mašo je bilo obhajanje otrok. Čast. gospod Konrad Tekster so pridigali o življenju sv. Alojzija, in o prvem sv. obhajilu, tako spodbudno, da so besede segale v serca poslušavaev, sej so tudi izhajale iz serca gosp. govornika. Po sv. maši šli so vsi obhajanci na „Hrib“ v poslopje gosp. beneficijata, kjer so jih prijazno pogostoli in razdelili jim podobice za prvo sv. obhajilo. Popoldne ob poli dveh bile so pete litanije z blagoslovoma in s tem se je končala slovesnost tega dneva. Bog pa nam podeli obilno blagoslova po priprošnji slavljenca sv. Alojzija!

Iz Černomlja, dne 28. junija 1891. (300letnica.) Sprejmite prečastiti gospod urednik kratek dopis, kako smo pri nas obhajali tristoletnico smerti sv. Alojzija.

Vsled oznanila in priporočila na šesto povelikonočno nedeljo, da je s prihodnjo binkoštno nedeljo ravno šest tednov do praznika sv. Alojzija, je mnogo vernih, mladih in starih obojega spola, opravljalo šestnedeljno pobožnost.

Dne 18., 19., in 20. junija smo obhajali tridnevnic. Vsaki dan je bila zjutraj ob 8ih sv. maša z izpostavljenim sv. Rešnjim Telesom in litanije Matere Božje z molitvijo na čast sv. Alojziju. Tridnevnic se je vdeleževala razun mnogo odraščeni, ki so tudi sv. zakramente prejeli, vsa šolska mladina cele fare

pod vodstvom svojih učiteljev, in pri sv. maši se je popevalo. Prvi dan je bila sv. spoved in sv. obhajilo za vse učence in učenke, ki so hodili to leto v ponavljavno šolo, njih 117. Drugi dan je bila prva sv. spoved, in 86 otrok je sv. spoved opravilo. Tretji dan je bila sv. spoved za vse tiste otroke, ki so potem na sv. Alojzija dan pristopili k mizi Gospodovi.

V saboto popoldne je slovesno zvonenje in streljanje iz topičev naznanjalo pomenljivo in redko slovesnost naslednjega dneva. V nedeljo zjutraj polagoma kapajoči dež nam je delal skerb, da se ne bo moglo vse natanko po načertu izvršiti. Pa hvala Bogu! Ravno ob 8ih je pojenjal dež in začela se je procesija, na stotine otrok, iz vsih štirih šol naše fare pod vodstvom svojih učiteljev iz nove šole, ki je bila za ta dan pred vhodom okrašena z mlaji, zastavami in med zelenjem s podobo sv. Alojzija. V starem šolskem poslopju so se zbrali vsi otroci, ki so ta dan pristopili k mizi Gospodovi. Procesija se je takole versila. Za šolsko zastavo je korakala mladina, ki še ni bila pri sv. obhajilu, za temi uniformirana mestna godba, za godbo prvoobhajanci in drugi učenci in učenke, ki so šli k sv. obhajilu. Lepo je bilo videti dolgo versto praznično oblečenih dečkov s šopki in svečami v rokah, in 47 parov belo oblečenih deklic z vencami na glavah, s svečami in lilijami v rokah. Za temi sta nesla dva belo oblečena učenca nalašč za to pripravljeno štatuvo sv. Alojzija, ki je bila krog in krog lepo ovenčana, pod baldahinom spremljana od obeh gg. katehetov v cerkveni opravi. Za baldahinom so šli udje vsih treh krajnih šolskih svetov naše fare. Sklep je delalo 12 ognjegascov, drugi ognjegasci so pa delali častno stražo in red vzdrževali. Med ubranim zvonjenjem in glasnim streljanjem se je procesija pomikala po farovških ulicah in velikem tergu med po obeh straneh obilno zbranim in spoštljivo se obnašajočim ljudstvom v farno cerkev. Štatuvo sv. Alojzija smo postavili v prezbiteriji na za to pripravljeno mizo, da je bila vsem vidna: pred njo so gorele celi dan sveče, in mnogo odraščeni in otrok je prihajalo do večera pred podobo molit.

V cerkvi je bila najprej pridiga, ktere vsebina je bila: 1) kterih pripomočkov se je sv. Alojzij posluževal, da je ohranil nedolžnost in čistost do konca življenja, in 2) kterih pripomočkov se moramo tudi mi poslužiti, da se obvarujemo vsaj smertnega greha. Pripomočki so: a) čuječnost nad svojimi počutki, b) mertvenje in zatajevanje samega sebe, c) vedna molitev. Po pridigi je bila slovesna peta maša z leviti pred izpostavljenim sv. Rešnjim Telesom. K svetemu obhajilu je pristopilo 172 otrok, in med temi 122 k prvemu sv. obhajilu. Med sv. mašo so peli otroci; le Tantum ergo, Responsorija in med obhajanjem so popevali pevci in pevke na koru. Po zahvaljeni pesmi, ktero so otroci navdušeno peli, je bilo slovesno blagoslovljenje otrok izpred oltarja po obliki, kakor je bilo v „Danici“ naznanjeno.

Vsa slovesnost je trajala do duhovnega opravila ob 10. Popoldne ob 2ih so bile slovesne pete litanije.

V spomin na tristoletnico so prejeli vsi otroci svetinjice, podobice in knjižice. Tukajšnji krajni šolski svet je dal natisniti povodom Alojzijeve svečanosti 700 malih pesmaričic, da so otroci pri maši lahko pope-

vali, in da bodo tudi zanaprej pri šolskih mašah jih rabili.

Vsa fara se je veselila te izvanredne svečanosti, mnogi bili so solz ginjeni, tako da bo ta dan starim in mladim ostal vedno v spominu. Ljubi Bog naj na prošnjo sv. Alojzija blagoslovi našo mladino in poterli njo, njihove starše in odgojitelje v dobrih sklepih, ktere so ta dan storili.

Mihael Kmemenčič,
katehet.

Iz Gorenjskega, 22. junija. (Slavnost sv. Alojzija v Železnikih.) Da vstrežemo željam velecenjene „Danice“, katero je izrekla v zadnjem listu (št. 25.), naj bi ji prijatelji blagovolili pošiljati kaka poročila, kako so obhajali z mladino 300letnico sv. Alojzija, ji toraj ponudimo v porabo naslednji popis

Pričetek vdeležbe tukajšne šolske mladine storjen je bil s tem, da je bil od strani v. č. g. župnika J. M., kot šolskega kateheta, poslan lično spisan imenik vse naše šolske mladine (58 dečkov in 55 deklic) za slavnostno spominsko knjigo, katero so vredili prečastni gosp. kanonik Jan. Flis, ter odposlali jo v Rim. Kot daljna priprava bilo je to, da se je mladina dala prilika, spisati si pesmi sv. Alojzija: „Serce v nebesa povzdignimo“ in „Prelepa lilija cvete“, ter se ji je naročilo, naj se te pesmi, ki se boste popevali o tridnevnicu v cerkvi, lično prepíše in si ju do poznih časov shrani v veseli spomin, ker je bila tako srečna, da živi o času tristoletnice, kar gotovo nihče izmed zdaj živečih več včakal ne bo. Vadila se je mladina ob enem, se vé, tudi napev k tema pesmama.

Tridnevnicu obhajala se je v naši fari po ukazu prečastitega knezo škofijstva 18. 19. in 20. dan (v četrtek, petek in saboto) in sicer opravljala se vsled tega, ker se v farni cerkvi ravno slika presvetišče na presni zid, v podružni cerkvi sv. Frančiška Ksaverija. Šolska mladina se je snidla vsako jutro ob 7. na 7 v šoli, odkodar je šla v sprevodnem redu s šolsko zastavo v imenovano cerkev, kjer so ob 7ih imeli g. župnik najpred primerno premišljevanje (po navodilih nepozabljivega rajnega knezoškofa A. M. Slomšek-a), temu je sledila sv. maša pred izpostavljenim Presv. Rešnj. Telesom. Med sv. mašo ste se prepevali navedeni pesmi vzajemno od cerkvenega pevstva in mladine. Ob sklepu sv. maše odmolile so se lavretanske litanije, in temu sledil je blagoslov z Najsvetejšim. V enakem redu vračevala se je mladina po skončanem sv. obredu zopet vsako jutro v šolo nazaj. Ker se v podružni cerkvi časti na stranskem oltarju epistelske strani med drugimi tudi lepa slika sv. Alojzija, se je zbrala mladina proti večeru ob 6ih zopet v cerkvi, kjer je molila najpred skupno sv. križev pot za duše v vicah po namenu: naj bi one pripomogle k bolj gorečemu počesčevanju sv. Alojzija, kakor mladina to storiti zamore. Po opravljenem križevem potu so se otroci podali še pred podobo angeljskega mladenca — svetnika, in odpeli po tri kitice pesne „Serce v nebesa povzdignimo“. V tem redu opravljala se je pobožnost zjutraj in zvečer skoz vse tri dni; — dostavljeno naj bo še, da so zadnje jutro k sklepu premišljevanja gospod župnik stariše še enkrat v živo opomnili na nauke, katere so slišali o vseh treh jutrih, ter dostavili, da si po njih lahko odredijo nove Alojzije; postanejo pa

tudi lahko njihovi otroci novi Opni in Pinezi, če bodo zanemarjali svoje stanovske dolžnosti. —

(Konec nast.)

Sarajevo, 22. junija 1891. Tudi pri nas se je 300letnica sv. Alojzija prav lepo in ginljivo obhajala. Ob sih zjutraj je bila že vsa šolska mladina z učitelji in učiteljicami zbrana v stolni cerkvi presladkega Jezusovega Serca. Potem je bila velika sv. maša z azistenco, katero so darovali v. č. kanonik dr. Jeglič in pričujoči so bili tudi vzvišeni gosp. nadbiskup v škofovi opravi na škofovem prestolu. Med sv. mašo so preč. g. kan. J. Koščak imeli govor v hervaškem jeziku, o življenju in smerti sv. Alojzija. Bilo je ginljivo in presunljivo do solz. Po govoru so na glas ponovili s šolsko mladino kerstno obljubo, z gorečimi svečami v rokah. Med sv. mašo po mašnikovem obhajilu sta delila tudi šolski mladini Kruh angeljski gg. kanonika Jeglič in Jagotič. Po sv. maši je bila pa zahvalna pesem, katero so peli moški pevci na koru.

Popoldne ob 4ih je bila enako vsa šolska mladina zbrana z učitelji in učiteljicami, belih in černih sester (sester božje ljubezni) s svojimi zastavami v stolni cerkvi, kjer so pa že imeli kip sv. Alojzija, pripravljen za obhod. Nosili so podobo 4 že bolj odrasli dijaki, nekaj manjih dijakov je pa svetilo ob straneh. Spredaj je šla vsa šolska mladina s svojimi zastavami z učiteljstvom, za podobo pa je šla preč. duhovščina z nadškofom. Za njimi je šlo drugo popobožno ljudstvo v prav obilnem številu. In ta sprevoz se je vil po velikem tergu in po družih ulicah zopet nazaj v stoljno cerkev, kjer so bile pete litanije M. B. na koru, ki so jih pele sestre Božje ljubezni, in potem blagoslov s presv. Rešnjim telesom.

Mislím, da se je sv. Alojzij z veseljem oziral na nedolžno mladino, ki je bila res tako nedolžna viditi, posebno deklice belo oblečene.

O da bi sprosil sv. Alojzij tudi sarajevski šolski mladini vse tiste lepe čednosti, katere smo v teh 6 tednih premišljevali! Prosim, visokočastiti gospod, ako je vredno, vzemite te čertice v „Zgodnjo Danico“, naj vedó še na Kranjskem, da se je tudi daljno Sarajevo že zlo vnelo za Božjo in vsih svetnikov čast.

Jeruzalem. (Dopis.) (Konec.) Dvanajstega majn. maše v patrijarški cerkvi; nekteri so šli k Jordanu in Mertvemu morju. 13. majn. maše v cerkvi grekov katolikov. 14. majn. maše v hospitalu sv. Luiza. 15. majn. pontifikalna in druge sv. maše pri Ecce homo, pri Sijonskih sestrah, popoldne križev pot po ulicah, koder je Jezus hodil in nosil težki križ. Pri vsaki postaji je bila kratka pridiga, ktero je imel oče frančiškan v francoskem jeziku; pri drugi postaji so škof iz Tula prijeli veliki križ, ki so ga romarji prinesli seboj, in več družih duhovnov ga je nosilo pri križevem potu. Po dokončanem križevem potu so veliki križ v procesiji nesli trikrat okoli božjega groba in „Magnifikat“ peli. 16. majn. maša v cerkvi Armenov katolikov. 17. majn. maše na gori Sijon; na katoliškem blagoslovljenem pokopališču je bilo polno maš, škof iz Tula so maševali in pridigovali z mitro in pastoralo v roki.

Po maši smo šli v turško mošejo, tisti kraj, kjer so Jezus in aposteljni zadnjo večerjo obhajali, in sv. Duh je bil tam prišel nad aposteljne v podobi

ognjenih jezikov; grob Davidov je tam zraven. 18. majn. k sv. Janezu Kerstniku, kjer je bil rojen in je Marija obiskala Elizabeto; nato v puščavo v duplino sv. Janeza Kerst., in na večer nazaj v Jeruzalem. 19. majn. iz Jeruzalema nazaj v Jafo in iz Jafe naravnost v Marséille (francosko mesto pri morji; ima veliko čez 300,000 duš).

24. majn. sem bil v Betlehemu, tam sem dobil poljske romarje; Moravce in Čehe, njih čez 30 in 3 duhovni. Njih vodnik so prelat, ki bodo kmali za škofa posvečeni; govorili so italijanski in francoski dobro, tudi ti so šli zdravi in močni iz Jeruzalema skozi Samarijo v Nazaret. Na Poljskem, Moravskem in Češkem tudi pobirajo milodare za romarje, da grejo skupno v Jeruzalem in Sveto deželo. Toliko revnih odide, za kolikor njih naberejo denara; ti revni romarji priporoče se svojemu gospodu župniku, on pa jih priporoči svojemu škofu. Zdaj jih je od teh samo 5 popotvanje plačalo, drugi so došli iz milodarov. Bili so v Zagrebu in na Tersatu. — 28. majn. sv. Rešnj Telesa dan je bila pontifikalna maša pri božjem grobu; po maši procesija s sv. Rešnjim Telesom trikrat okoli božjega groba, v tretjič do Kalvarije in nazaj v božji grob. Dečki so potresali cvetlice pred sv. Rešnj. Telesom. Iz božjega groba je šla procesija v cerkev frančiškansko. Mašo in procesijo so imeli novi škof, posvečeni 8. sušca, Paškvali. 31. majn. je bila v patrijarški cerkvi zjutraj maša z azistencijo; po maši je bilo sv. Rešnje Telo izpostavljeno do pol šestih popoldne. Potem večernice. Po večernicah procesija s sv. Rešnjim Telesom; ljudi polno, prostora malo; čisto na tesnem je šla procesija z godbo iz cerkve na patrijarški vert, iz verta v patrijarško palačo po mostovžih, in nazaj v cerkev. V cerkvi je bilo vse razsvetljeno; skoro vsak je imel svečo v roki, na velikem oltarji je gorelo 86 sveč, 23 lustrov; vsi altarji in nad altarji pripravljene sveče. V osmino imajo procesijo sv. Rešnjega Telesa častiti oo. Frančiškani iz cerkve presv. Salvatorja prav slovesno in častito.

Iz Amerike. (St. John's Abbe, Collegeville V. O. Stearns Co. Minn. U. S. America.)

Kakor mi poveste, Vam je všeč, da se mi ameriški Slovenci včasih pismeno pogovorimo. Dežela in cerkev sta tukaj v mladanski dobi, rasteta in se spreminjata kar vidoma; tukaj je to nekaj navadnega za Vas bi utegnilo vendar kaj zanimivo biti; tedaj še danes nekoliko verstic.

Bliža se čas, ko bomo tukaj v berhko cveteči opatiji sreberno poroko obhajali, njenega zaročenja z Minesoto. Dovelj imamo benediktinci vzroka se zahvaliti ljubemu Bogu, da je te perve 25letnice, ktere smo tukaj preživeli, s svojim biagoslovam storil tako rodovitne.

Za to slovesnost so mil. g. opat Bernard Ločnikar namenili izdati knjigo in v njej popisati začetek in napredovanje župnij in misijonov, ktere smo mi iz te opatije oskerbovali.

V to porabo so č. g. o. Simon Lampe v kratkem popisali zgodovino svojega misijona v Red-Lake. Tukaj je dokaj slovenskega potu in precej sadu slovenske pridnosti, tedaj je gotovo nam rojakom v korist, ker s tem svojo gorečnost za čast Božjo bolj vnemamo.

Pervi katoliški misijonar v Red-Lake (tudeče jezero) so bili ranjki Lorenc Lavtižar eden teh šestero

duhovnov, katere so ranjki milostni g. škof Baraga semkaj pripeljali (g. Lavtižarja sicer o. Pirc.) Bivali so v začetku 1852 l. s č. g. Pirc-em v Crow-Wingu. Mladi misijonar so se pridno poprijeli težkega jezika tako, da so kmalo zamogli po misijonih pomagati. Leta 1857 šla sta oba tje v Red Lake poskusit, ka. košnega duha so tam Indijani. Dobila sta tu 8 ka. toliških družin, katere so večinoma prišle iz Kanade.

Tukaj stari misijonar pustijo verlega duhovna Lavtižarja, ker so pričakovali dobrega vspeha.

Mladi in vneti gospod so kmalo postali zelo priljubljeni in njih čedica se je vedno bolj množila. Tretjega decembra, na praznik indiškega aposteljna sv. Frančiška, napotili so se gospod in so šli unkraj jezera, kakih 12 milj daleč, da bi tam spreobrnjene obiskali in pa še nejevercem oznanovali besedo božjo. Svojim ovčicam na ti strani so pa obljubili, še isti dan se verniti; zato so do pozne noči nanje čakali. — Pa strah in žalost drugo jutro! Našli so jih mrtve zmerznejene eno milo samo od obrežja. Glad, trud in mraz so njih mlade moči poterli, ko so bili že tako blizo doma nazaj gredé.

Lahko si mislimo žalost čast. g. Pirca, ko so mogli svojega tako mladega prijatelja pokopati, kateri je bil up njih starih let. Pokopani so bili na sv. Štefana dan v Krow-Wingu, njih duh je pa še živo v spominu že postaranih Indijanov.

Pozneje so č. g. Pirc sami včasih sem prišli do leta 1864. Takrat so šli iskat novih moči v svojo ljubo verno domovino, in ne zastonj. Tri duhovne, može pravega apostoljskega duha, darovala je slovita Kranjska dežela. Č. g. Jos. Buh bili so že mašnik, č. gospoda Trobec in Tomazin bila sta še bogoslovca. Od tega leta pričeli so č. g. Buh oskerbovati naš misijon Ker so pa imeli silno široko polje, prišli so le nekolikrat v letu semkaj v Red Lake.

Njih naslednik bili so č. g. Ign. Tomazin ki so prišli pervikrat sem leta 1875 spomladi. Do leta 1879 so le malokrat mogli sem priti, to leto so se pa stalno tukaj vmestili in vse svoje moči porabili za tukajšnje Očipovce. Devetega sušca, drugo nedeljo v postu so tukaj službo božjo imeli in misijon izročili in posvetili sv. Ignaciju Antjohijskemu. Do božiča postavili so malo cerkvico, narejena iz obtesanih hlodov in božični praznik imeli sino pervikrat službo božjo v nji. To leto je katoliška soseska narasla, da so imeli 200 duš. Drugo leto 1880 napravili so tudi zvon; o polnočni božični dan zvonili so ga pervikrat. Neutrjeno so gospod podučevali, kerščevali novo spreobrnjene in množili svojo župnijo. Meseca oktobra leta 1882 naprosili so tudi mil. g. škofa Sajdenbuša, da so prišli birmovat svoje verne Indijane. Mnogo so se trudili še eno leto tukaj in se ustavljali zaprekam, katere so jim stavili peželni predstojniki, do časa ko so bili proč poklicani. (Konec nast.)

Razgled po svetu.

Če je potrebna verska šola? Odkar je šola postala brezkerščanska, piše eden dunajskih listov, se tudi na Francoskem stalno toži zaradi obdivjanja mladine, in ni več redko, da so mladostni hudodelniki k smerti obsojeni. 13 unega meseca sta bila v

Parizu dva mladostna hudodelnika k smerti obsojena: 19letni Berland in 18letni Doré sta lansko leto napadla vdovo Dessaigne in jo pregrozovito nagnjusno umorila. Sedemnajstletni Deville in šestnajstletni Chotin, njihova sotolovaja, sta obsojena — eden na vse žive dni, drugi na dvajset let v ječo. Mati Berlandovo vodnica in hujskavka tolovajev, je tudi k smerti obsojena. In izmed teh je kazal kesanje le sam Chotin, ki se je najmanj udeleževal pri hudodelstvu. Ali ni to strahovito? ... Pa kaj pomaga pri tacih duhovno zanemarjenih volkovih smertna obsodba, ko pa visoka gosposka preganja naj boljši odgojitelje in odgojiteljce iz šol, iz odgojilnic iz bolnišnic itd.! Obsodili naj bi bili poprej tiste, ki so veri in Cerkvi sovražne postave kovali, kaznovali naj bi ljudske zapeljivce, ki v knjižurah in časnikih narod kvarijo, mu duhovne in čednost pristudujejo. Ti ne bojo obsojeni k časni kazni, ampak k večni smerti, „kjer červ ne umerje in ogenj ne ugasne.“

Amerika. V Novem Jorku so binkoštno nedeljo popoldne bili zbrani: 2 nadškofa, 2 škofa, nad 200 družih duhovnov in ljudstva okoli petdeset tisuč oseb. Kaj so imeli? Novojoški nadškof je blagoslovil novo semeniške sv. Jožefa, ki je 4 nadstropja visoko, zidano iz sivega granita in pokrito s črnim škerljem. Semenišče te najbolj obljudene škofije zedinjenih držav bo imelo prostora za 12 profesorjev in 150 modroslovskih in bogoslovskih učencev. Gospodarstvo v hiši bodo imeli redovniki, vsak študent bo imel svojo svitlo in prostorno sobo; se vé, da bode v zvezi s poslopjem tudi prostorna kapela in drugotne sobane za razne potrebe. — Poprejšnjo nedeljo je škof Hogon od sv. Jožefa in Kansas-City posvetil novo zidano opatijsko cerkev Čistega spočetja (Novo angeljsko goro.) Pričujoča sta bila še 2 škofa, 3 opati in znatno število družih duhovnov, redovnih in svetnih. Zalo poslopje v križnati podobi je 206 čevljev dolgo. — 3. maja je opat in škof Hajd blizu opatiije Pomočnice v severni Karolini posvetil kapelo Lurške Matere Božje. Med vsimi cerkvami, kar jih je ponarejenih po milostni cerkvi na Francoskem, menda nikjer ni enake in nadjajo se, da to svetišče bode veliko pripomoglo k spreobračanju krivovercev in brezvercev, katerih je še pet do šestkrat več kot katoličanov (poslednjih 3000) v ondodni obširni državi.

Bavarski romarji v Lurd. Preteklega mesca rožnika letos je velikansko število katoliških Bavarcev romalo v Lurd, namreč njih 800, med njimi 100 mašnikov. Le u so se že po Francoskem peljali na posebnem vlaklu od Cette v Beziers. V tem poslednjem mestu so okusili kos „narodno-prenapete strahote“. Tam se jim je bilo 8 ur muditi in doživeli so grozovit slučaj, vsled kterega se je neka sopopotna oseba iz same prevelike bridkosti in strahu zmešala in začela bučati in divjati. O Bizieru imajo pregovor, ko bi Zveličar še enkrat prišel na svet, da bi ga tam v drugič križali. Prebivalci so pokazali pri tej priložnosti, da pregovor jim ne dela po vsem krivice, ker obnašali so se proti božjepotnikom res kakor obsedeni. Ko je namreč vlak prihajal, dervila se je nešteta derhál, gotovo več stotin razgrajavcev iz mesta k došlim tujcem, katerih vlak se je ustavil zunaj mesta. Malo policajev ni moglo rjojenja in divjanja ustaviti, zlasti ker tudi niso bili pripravljene, in derhal je tedaj rjula in psovala popotnike z naj geršimi besedami „cochon chiens“ (svinjski psi), „têtes de Bismark“ (Bismarkove

glave) in še bolj gerdo, pljuvali so v okna in oponašaje gerčali neko Marijino popevko. Stari župnik je prihitel in skušal divjanje ustaviti, se vé, da zastoj, Potniki so za naj primernejše menili, ostati mirno, kar je bilo največ mogoče in pustiti, da je vihar zbučal, to se je zgodilo še le čez $\frac{3}{4}$ ure. Le še neka babura se je pačila in plazila ob vozovih, oči vertila kakor divja in razodevala svojo zopernemško razdraženost (furorem antigermanicum.) Šele po takem prestanem strahu so božjepotniki zamogli vozove zapuščati in v jedilnici nekaj hrane poiskati.

Tu se vidi po eni strani, kam Francoski prostomavtarji dervé ubogo ljudstvo; po drugi strani pa, kaj je dosegel Bismark s svojo grudoželnostjo in ponemčevalnostjo. Ta človek ni imel nikoli dosti orožja in smodnika, pa zemlje, koder bi svoje prusaštvo razširjal — od tod tolika jeza družih narodov. Več ali manj njegovi bratje so pa vsi prenapeteži kterega koli naroda, kterim je narodnost več kot vera. Za take fanatiške sovražnike bi se morale dežele in deželice s kitajskim zidom ograditi in kdor bi njihove pesmi ne gučal, on je „brezdomovinec.“ —

Potniki niso bili več dalje moteni, opravili so srečno svoje božjo pot. Zmešana gospa je na svetišču toliko ozdravela, da se je z božjepotniki mogla domu verniti; popolnoma slep mož je nekoliko spregledal; neki hromec je sprosil toliko zdravja, da more stegnjen, lepo po konci stati.

1. Bratovske zadeve

molitvenega apostoljstva.

Nameni za mesec julij (mali serpan.)

a) Glavni namen:

Kerščanski zdravniki.

(Spis poterjen in blagoslovljen od sv. Očeta Leona XIII.)

Dobrot največja ni življenje;
Najhujše zlo je zadolženje.

To so lepe in povsem resnične besede, razlagajoče Božjo besedo: „Ne bojte se jih, ki sicer teló umoré, duše pa ne morejo umoriti; temveč bojte se onega, ki zamore dušo in telo pogubiti v pekel in bo tudi pogubil zaradi greha, zadolženja.“

Telesno življenje je brez dvoma izmed vsega časnega, minljivega blaga na zemlji najdragocenejša dobrota; in največje zadolženje, največje zlo, smerten greh je, si svoje lastno življenje vzeti. Izmed vseh posvetnih skerbi je prva, varovati si zdravje in moči si ohraniti. Zato moli sv. Cerkev sama za življenje in zdravje svojih vernikov ter posvečuje in blagoslavlja reči, ki jih potrebujemo za živež, za ohranjenje in obvarovanje svojega telesa, zato da se koristna moč teh reči bolj dokaže in da se zamori in pokonča v njih, kar bi imelo nam škodljivo biti. Posnemajmo zgled sv. Cerkve in prosimo za dar zdravja in dolgega življenja, ki si ga med seboj tolikrat voščimo; storimo pa zraven tudi svojo dolžnost, da se namreč v vseh rečéh premagujemo in zmerno živimo. Kljub temu pa bo prej ali pozneje največji del ljudi bolezen zadela. Zato je pisano:

„Spoštuj zdravnika za slučaj potrebe; kajti vstvaril ga je Najvišji. Od Boga prihaja vsako ozdravljenje. Najvišji daje rasti iz zemlje zdravila; pameten človek jih ne bo zametaval“. Zdravilo in zdravnik sta Gospodova; v zdravilo je položil zdravilno moč, zdravniku je pa dal zmožnost ono moč spoznati in jo življenju v prid obračati, zmožnost, katera se v šoli in z učenjem izobrazila in s skušnjo spolni in katera daje zdravniku ono čast in zaupanje, katero smo dolžni možem strokovnjakom tudi v drugih rečeh. „Najvišji daje ljudem tako vednost zato, da ga časté v njegovih čudežih. S temi čudežnimi močmi zdravi in lajša zdravnik bolečine in lekarnar dela prijetna zdravila in zdravilna mazila in njegove delavnosti ni konca, kajti mir Božji je nad zemljo“, t. j., vedno bodo bolezní na zemlji — kazni so za greh — in zato bo imel zdravnik vedno dovolj posla; pa ravno tako bo zamoglo njegovo delovanje vedno zdraviti bolezní, ali vsaj bolečine lajšati; to je milost in usmiljenje Božjega sodnika. Zato je pisano dalje:

„Sin, ne zanemarjaj se v svoji bolezni, temveč moli k Gospodu, in on te bo ozdravil. Odverni se od greha in deni v red svoje roke (t. j. dela) in očisti svoje serce vsake hudobije. Daruj Gospodu svoje darove; pokliči pa tudi zdravnika in ne odženi ga od sebe, kajti njegova moč je potrebna in prišel bo čas, ko boš moral v njegove roke priti. Kdor pred obličjem svojega stvarnika greši, mora pasti v roke zdravniku“. Kdo pa ne greši? Toraj kedar bo prišla bolezen, se bodo morali vsi tega pravila držati in najpervo moliti, t. j. serce k Bogu povzdigovati, k Gospodu čez življenje in smert in sprejeti bolezen kot darilo iz njegove roke. Seveda je bolezen sama na sebi zlo, toda za grešnega človeka je ravno tolika dobrota kakor zdravje, zato ker mu veliko hudih kazni izbriše, ki bi jih moral sicer za grehe preterpeti in ker stori, da postane duša, ko pride k zavlednosti trezna, da se oberne, in odverne od greha. Toraj bode kristjan — taka je kerščanska navada — v dnevih bolezní telesne najprej za zdravje dušno skerbel in vredil zadeve dušne in zavaroval svoje zveličanje z molitvijo in s sv. zakramenti. In izročil bo zdravje in bolezen, življenje in smert, popolnoma vdan v roke Gospodove. Pa že v začetku ne smé pozabiti na zdravnika in če tudi vé, da zoper smert ga ni zdravila, bo vendar v vsakem slučaju zopet pomoči iskal pri človeški umetnosti in jo s zaupanjem pričakoval, če je sploh še mogoča.

(Konec nasl.)

b) Posebni nameni:

11. S. Rembert. Goreče obiskovanje tako važnih kerščanskih nauk. Otroci mešanih zakonov v nevarnosti za vero. Več delavcev brez kruha.

12. S. Janez Gvalbert. Odstranitev zaprek jako blagoslovljenega dušnega pastirstva. Odpravljenje sovraštva. Poklicne zadeve.

13. S. Ana klet. Papež in rimsko vprašanje. Oproščenje bojazljivosti v zadevah vesti. Reveži po velikih mestih. Odstranitev plesnih godb.

14. S. Benaventura. Red sv. Frančiška, njegove šole in misijoni. Važna učenostna početja. Odstranitev mir razdirajoče vesti.

15. S. Henrik. Kerščanski vladarji. Bamberška škofija. Konečna zmaga nad velikimi strastmi. Važne pravde.

16. Škapulirski praznik. Češčenje Matere Božje. Varstvo mladine v nevarnostih na počitnicah. Važne volitve.

17. S. Aleš. Od protozidarjev premreženo Laško. Oproščenje od neke strastne sanjarije. Gluhonemi.

18. S. Kamil. Poganska ljudstva, h katerim oznanovanje sv. vere še ni prišlo. Katoliški shodi. Neozdravljivo bolni.

II. Bratovske zadeve N. lj. Gospé presv. Jezusov. Serca.

V molitev priporočeni:

Na milostljive priprošnje N. lj. G. presv. Jezusovega Serca, sv. Jožefa, sv. Nikolaja, ss. Hermagora in Fortunata, naših angeljev varhov in vsih naših patronov Bog dobrotne odverni od naše dežele poboje, umore in samomore, odpad in brezverstvo, prešestvanje in vse nečistosti, sovraštva, preklinjevanja in vse pošastne grehe in velike nesreče. — Bolna oseba za zdravje: — tako tudi neka nevarno bolna žena. — V molitev priporoča mati svojega sina v dušnih in telesnih potrebah. — Bolna za zdravje in pomoč. — Neka oseba se obrača s ponižno prošnje do bratov in sester presv. Serca Jezusovega, da bi prosili sv. Družino in priprošnjike sv. Antona Pad. sv. Frančiška As. in sv. Alojzija za tolažbo v veliki dušni britkosti. — Neka priporočena za spreobrnjenje. — Oseba priporoča svojega očeta za spreobrnjenje, da ne bi bila sv. rešnja Kri nad njim zgubljena, — brata pa, da bi se srečno vernil v svojo domovino. — Oseba, ki je zašla v gnezdo prostomišljakov, za spreobrnjenje, da bi spregledala in se ne pogubila. —

Zahvala.

— Tisočera hvala bodi Mariji prečisti Devici, Materi Milosti, ki mi je od usmiljenega Jezusa sprosila ljubo zdravje. Da spolnim svojo dolžnostno obljubo, razglasim to očitno po „Danici“. Ter kličem: o zatekajmo se vsi v vsih silah in težavah, k Materi milosti, k Zdravju bolnikov in Pomoči kristjanov! Hvaljen bodi Jezus Kristus.

V Podgorju 29. junija 1891.

Jož Vidic.

Listek za raznoterosti.

Ljubljana. K obletnemu shodu katoliškega tiskovnega društva I. t. m. se je bilo sošlo veliko število družbenikov, katerim so prevz. gospod knez in škof o sklepu po spodbudnem nagovoru podelili sv. blagoslov.

V okraju pri Veroni je bil sv. Petra in Pavla večer zopet tako hud potres, da so se zdajci zrušile podpore in podzidja, s katerimi so bile pri prvem potresu hiše podperte. Ljudje so urno bežali pod mili nebes, ter nihče ni bil končan.

Prihodnji torek, to je 7. julija, ima „Katoliška družba“ na Rožniku sveto mašo za društvenike zjutraj ob petih z navadnim darovanjem za uboge iz „Vincencijske družbe“.

Če je potrebna verska šola? V Berlinu, kakor piše „Verlinsblatt“, se je v enem samem letu 62 otrok končalo s samomorom!

Varnost v novi éri. Na Turškem v Odunluku, blizu Bruse, se roparji zdaj v kratkem že drugič uropnili in odpeljali dva odlična človeka, za ktera bodo gotovo zopet zahtevali veliko odkupnino. To se godi zlasti večkrat, na novem Laškem kjer ljudje imajo izgled v visocih krogih segati v tujo lastnino.

Č. g. Matija Sitar, dekanatni kapelan na Verhniki, postal je kurat v Št. Petru na Pivki.

Maribor. Čast. gosp. Jož. Kukovec, župnik v Št. Andražu, v Slov. gor., dobil je dekanijsko župnijo sv. Leonarda v Slov. gor. — Čast. gosp. Fr. Bratkovič gre za provizorja v Št. Andraž.

Celovec. Čast. gosp. Ferd. Wappis, župnik v Paternijonu, je dobil mestno faro pri Božji glavi v Celovcu; — čast. gosp. Val. Matevžič, župnik v Vetrinju, faro Št. Jurje na Stermcu; — čast. gosp. Art. Confal, provizor na Golovici, gre za proviz. v Wolfsberg. — Umerl je 19. jun. preč. gosp. Jož. Zojer, dekan v Wolfsbergu. R. I. P. — Razpisani ste župniji Wolfsberg in Vetrinj do 8. avg.

Dobrotni darovi.

Za dijaško mizo: „Revnim dijakom, da naj prosijo za božjo milost“ 20 gld. — Čast. g. župnik J. Brenc 4 gld. „za dijake, naj pridno molijo, da bi katoliška stranka zmagala v državnem zboru“. — Neimen. po č. g. Fr. Mekincu 20 gld. — Pod imenom: „Za verle faute pri mizi“ 3 gld. — Neimenovan prijatelj mladine, ki mu Bog plačaj: 35 gld. — Č. g. župnik Jan. Dolžan 2 gld. — Čast. g. župnik Jan. Novak 10 gld.

Za opravo ubožnih cerkev naše škofije: Nadanje selo 23 gld. — Fara pri Kostelu 18 gld. 10 kr. — Rudnik 14 gld. 40 kr. — Bučka 21 gld.

Za sv. Detinstvo: Čast. g. Greg. Šlibar, župnik v Rudniku, 16 gld. 54 kr.

Za sv. Očeta: Č. g. župnik Jan. Dolžan 6 gld. — Čast. g. župnik Jan. Novak 19 gld.

Za srednje-afrikanski misijon: Neimenovan g. duhoven 25 gld.

Za vstanovitev stalne večji rezidence č. č. oo. Jezuitov v Ljubljani mesto sedanjega „provizorja“: J. M. 50 gld.

VABILO

k naročevanju na katoliško-cerkveni list

„ZGODNJO DANICO“

za drugo polovico leta 1891.

Kteri blagih naročnikov ali naročnic niso bili naročeni za celo leto, ali kateri želé na novo pristopiti, prosimo da naj brez pomude blagovolijo poslati naročnino do založnikov: „Jožef Blasnikovih naslednikov“, kar se naj pripravniše zgodi po poštnih nakaznicah. — „Danica“ naša ima že svojih 44 lét (koliko več pa še-le njena zavetnica na nébu in nad nébom!); vender je še zmeraj „zgodnja“, čversta: ozirajte se na njo; ne bo Vam žal, predragi Slovenci!

Naročnina znaša:

Za celo leto po pošti 4 gld. 20 kr.

„ pol „ „ „ 2 „ 20 „

V Ljubljani prejemana za celo leto 3 gld. 60 kr.

„ „ „ pol leta 1 „ 80 „

„ „ „ ¼ leta — „ 90 „

Za prinašanje na dom se plača 40 kr. na leto. Posamezne številke po 10 kr. Za spremenjenje napisa med letom 15 kr.

Naročnina se po naj cenejši poti poštnih nakaznic pošilja pod naslovom: „Blaznikova tiskarna v Ljubljani.“

Vredništvo in založništvo.